

Marek 10, 21n:

Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: "Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!"

Čtení: 1. Samuelova 3, 1-10, Mk 10, 17-20

Rozeberme si ten příběh, který jsme četli. K Ježíšovi přiběhl "nějaký člověk", podle Matouše "mladík", podle Lukáše "přední muž". Když si to dáme dohromady a přeneseme si to do dnešní doby, můžeme říct "mladý muž z dobré evangelické rodiny". Přiběhl, měl naspěch, aby Ježíše nezmeškal, protože on právě odcházel. A poklekl! To muselo přihlížející překvapit. Židé klekali jen před Bohem.

Co chce ten člověk? On říká: "Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?" Dnešní mladík by možná řekl: "Co mám dělat, aby můj život měl smysl? Co mám dělat, abych našel sám sebe? Co mám dělat, abych nepromarnil svůj život?" - Sestry a bratři, tu otázku on klade za nás všechny. Je to otázka, která v nás je, i když ji často přehlušují různé touhy a starosti i úzkosti. Co uděláme se svým životem? Velký učitel staré církve Augustin řekl: "Neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě." Přesně o tom je náš příběh.

Co na to Ježíš? Je to zvláštní. Skoro jako by mladíka odbýval. Na přeskáčku a jakoby namátkou mu říká některá přikázání Desatera. Jako by říkal: Jdi a řiď se pravidly, která znáš. Na to stačíš, a víc po tobě nikdo nechce.

Ale mladík s tím není spokojen. Proto nepřiběhl. Ví, že Ježíš přináší něco nového, něco víc. Proto říká: "Ale to všechno jsem od mládí dodržoval!" Dnešní mladík by mohl říct: Od dětství chodím do kostela, nelžu, poslouchám rodiče, pilně studuju, všemu neslušnému se zdaleka vyhýbám - ale copak tohle je všechno?

No a opravdu to není všechno. Náš příběh vrcholí. "Ježíš na něj s láskou pohleděl." Nebo podle kralického překladu: "... pohleděv na něj, zamiloval ho!" Přečtěte si celého Marka, uvidíte, jak je střízlivý. Podle něj Ježíš vždycky "řekl", "šel", "učinil" apod. Jenom tady najednou "s láskou pohleděl". Můžeme si to doplnit: "Když se tedy, můj milovaný, nedáš odbýt, když chceš od života to nejlepší, to pravé, tak tedy JDI - PRODEJ - ROZDEJ ... A BUĎ JENOM MŮJ!" Taková je Ježíšova láska.

A tady končí nadšení našeho mladíka. Svěsil hlavu. On opravdu toužil po tom nejvyšším, co lze v životě mít. Ale neudělal první krok. Nedokázal to. Jiní to dokázali: Rybáři opustili své sítě, Matouš opustil výnosné postavení celníka a šel za Ježíšem. I dnes to mnozí dokážou ... Mladík odešel smuten. On pochopil, oč jde. Pochopil - ale neuchopil. Možná až do smrti zachovával Mojžíšův zákon, choval se mimořádně slušně, zbožně odříkával předepsané modlitby, ale už to nemělo smysl - a on to nejspíš věděl.

Co chce ten příběh říct nám? Můžeme si z něj vzít trojí:

1. Ten příběh nás zve, abychom položili Ježíšovi stejnou otázku. Třeba právě v této chvíli, tady v kostele: Co mám dělat, aby měl můj život smysl? On i na nás s láskou pohlédne a odpoví nám. Je riskantní se ptát, nevíme, kam nás zavolá, jaké duchovní dobrodružství má pro nás možná připravené. A nevíme, jestli najdeme odvahu cele se mu odevzdat - nejen citem, nýbrž i činem. Ale tu otázku nelze potlačit.

2. Co od nás Ježíš chce? Máme brát jeho výzvu doslova? Možná zrovna pro někoho z nás, jak tu jsme, je to to pravé a jediné, co musí udělat, jestli má najít svou cestu a své místo ve světě, jestli nechce zradit to nejlepší, co v něm je, jestli nechce duchovně zemřít. Nikomu bych se neodvážil říct: Příteli, Ježíš to ve tvém případě určitě nemyslí doslova.

Mnozí ovšem namítnou, a já to namítám také: Vždyť by to znamenalo zanedbat své základní povinnosti. Majetek nám přece umožňuje postarat se o své děti a také o své staré rodiče. Bylo by krajně nezodpovědné zbavit se ho. Jen si představte, kam byste přišli: Prodat dům nebo byt, ve kterém bydlíte, auto, chatu, televizor, knihovnu, počítač, vyprázdnit šatník ode všeho, co se dá prodat, vybrat všechny vkladní knížky, peníze rozdat...

Nevím, co Ježíš právě teď chce, aby udělal jeden každý z nás. Ale vím, že chce mě celého, s mým majetkem i s mými schopnostmi, chce moje tělo i mou duši, moje nejvlastnější, nejvnitřnější já. Když mu patřím, jsem správcem jeho majetku, nemám nic svého. Moje děti patří jemu, já jsem jen jejich pěstounem. Moje schopnosti jsou mi propůjčeny, není ani pomyslení na to, že bych s nimi mohl nakládat, jak se mi zachce.

3. Když po nás Ježíš chce všechno, tak nás vlastně osvobozuje. Podívejme se na to takhle: Co je náš nejcennější majetek? Co to vlastně máme? Co obnáší naše Já? Je to to, na čem si nejvíc zakládáme. Tedy to, čím jsme, co jsme v životě dokázali, co jsme ze sebe udělali. Ale co vidím, když se na tenhle svůj "majetek" pořádně podívám? Vždyť to všechno, když udělám inventuru, je bída s nouzí. Vždyť já nemám co nabídnout, vždyť jsem v bankrotu, v červených číslech. A tak Ježíšova slova mi dávají svobodu: Celý ten zvrzaný život opustit, nic už nepředstírat, vyhlásit ten bankrot, vzdát to - a stát se podílníkem firmy, která nepadne nikdy. To je obrovská úleva a radost.

* * *

Tak to jsou ty tři věci. Za první: Můžeme položit stejnou otázku jako ten mladík. Za druhé: Ježíš na nás s láskou pohlédne a bude nás chtít celé. A za třetí: Když mu všechno dáme, tak zjistíme, že jsme dostali svobodu - od sebe samých.

Ale podívejme se teď na ten příběh ještě jednou. Třeba to dnes není o nás, ale o někom jiném. Možná o našich dětech nebo vnoučatech. Co když právě teď klečí před Ježíšem nebo k němu běží? Když ten bohatý mladík klečel před Ježíšem a slyšel, že má všechno rozdat, v rozhodujícím okamžiku mu blesklo hlavou: Co by tomu řekla maminka? Jak by na to reagoval tatínek? Tolik se v tom našem rodinném podniku nadřeli a nasháněli, než mi ho předali! Vždyť řeknou, že jsem se zbláznil. Vždyť je to zabije, když ten majetek už nebude!

A co naše děti? Co když jim Ježíš vloží do srdce, aby zahodily slibnou kariéru, aby se vzdaly výnosného místa a zvolily si nějakou obětavou a nebezpečnou službu lidem, která neponese ani zisk ani slávu? Neřekneme v takové chvíli "Kam's dal rozum?" Četli jsme ze Starého Zákona ten příběh Samuela a Eliho. Malý chlapec Samuel byl povolán k velké službě. Elí pochopil, o čem jde, a poradil Samuelovi správnou odpověď na Boží volání: "Mluv, tvůj služebník slyší." Možná i my máme sehrát u svých dětí úlohu Eliho a v pravou chvíli říct pravé slovo o jedinečné šanci, která by se neměla prošvihnout. Sestry a bratři, modleme se za své děti a vnoučata, za jejich životní cestu, za to, aby měly odvahu odevzdat se cele, až přijde jejich chvíle!